

ne gapse vol

(Gedichten van Th.C. Budde; Ootmarsum)

Ode aan Ootmarsum.

O, Oortmöschen, o, Oortmöschen
dow kleine Siepelstad,
ik haôle toch zo völ van dy
ik wor dy ja nooit zat!

Al bis dow klein, dat hindert nich
dow bis zo mooi, zo riek,
of 't zomer en of 't winter is
dat is my net geliek.

Ik gaô zo geern de stad is deur,
deur straôten breed en smal.
Mer waôr ik kiek en waôr ik zee,
mooi bis dow, aôveral.

In 't veurjaôr as de beume bleuit,
de vöggel fluit in 'n hof,
dan loop ik geern den wal ees rond
kiek al dat moois ees of.

Dow bis dan net ne jonge broed
dee op eer'n broe'gom wacht,
en met eer mooie eugkes my
heel vrêendlik tèggenlacht.

En zommers, as naô 'n grommelschoer
de locht weer helder is,
an heg en beum' de dröppels hangt
miljoenental gewis,

as dan de zun - met kleurenpracht -
dat alles zet in 'n brand,
o, Oortmöschen, dan bis dow jaô
Een'n groten diamant!

En zee'k 's harfst in Engels hof
den zunneschien deur 't holt,
dan hebt jaô alle beume daôr
de blare schier van gold.

Meer ligt d'r 's winters 'n dik pak snee
op kark en hoes en pad,
jaô, dan zee'k dy het allerleefst
mien kleine Siepelstad.

Van wat veur kant ik dy bekiek,
dow, "Odomaris veste",
dow met dien gèvels, eeuwen old,
bis altied op dien beste.

En staô ik op de Kuperbarg
hoo mooi liggs dow daôr dan.
D'r is ginnen kunstenaar zo groot
dee zo iets schilder'n kan.

Ik ruil dy veur gin Amsterdam
noch veur nen buul vol gold.
Jaô, as ik hier meer won'n mag,
dan wor ik wisse old.

O, Oortmöschen, o, Oortmöschen
dow kleine Siepelstad,
ik haôle toch zo völ van dy,
ik wor dy ja nooit zat!

xxxxxxxxxx

De rogge bleuit....

De rogge bleuit! O leeve leu,
't zommer is in 't laand;
de zunne steet hoog an de locht
eer straôlen doot de aerde doogd,
de zoargen an de kaant.

Zeet ow now toch de rogg' ees an
op oonzen Twentschen groond:
miljoenen äöre buugt en zwaait,
't is of ze zich mekaar zacht aait
en fluustert in 't roond.

Ze zweeft en knikt, richt zich weer op
en bungelt hen en weer.
Ze spölt er as ne keenderschaar,
ravot en boldert deur mekaar,
wal honderddoezend keer.

De wind dee drif daôr oawerhen
nen newwel, dun en licht,
het stoefmel van de äöre döt
krek ziene plicht, zo as dat möt,
't is wàt 'n mooi gezicht.

Meer al dat spollen hef 'n doel,
van Baôven op elegd:
't is brulfte op den Twentschen es,
en elken aôrend kent zien les,
dee wodt hier op ezegd.

't Is brulfte by miljoenental,
leu, zeet ow dat ees an,
wat mooiers zag y nooit, bô-nee,
dat golven van zo'n aôrenzee,
dat pakt ow daônig an!

Daôr baôven op den Kuuperbarg,
zo wied a'j kiekt in 't rond,
't is rogge, rogge wat y zeet
en allemaôl in brulftenkleed,
't is riekdom van de grond.

O, wieze leu, àl ow verstand
dat schöt hier glad te kót,
al is ow wettenschop ok groot
(met één atoombom alles dood)
hier staô'j toch wal veur spot.

O, Twentschen grond, o, roggen-es
wéé's nich woo mooi dow bis!
Zo lang ow leu meer iewrig bliewt
en warkt en bidt en.... weinig kiewt,
gef God den wasdom wis.

Pasteurken.

Pasteurken ha'r weer mooi'e prèekt.
 't Wust 't hem zo good te zeggen.
 Zo röstig, hendig en bedaard
 kon hee, subiet naô Twentschen aard,
 Gods wörde oet gaôn leggen.

Oet 't epistel van St. Paulus was
 veur ons heel völ te leren.
 Hee wees ons op het grote kwaôd
 wat wy zo stiekum vaak begaôt,
 deur gedachten en begeren.

Meer oet de karke, by Smits-Jans,
 met 'n borrel en segare,
 daôr zatten Mans en Dieks en Geert
 nog alle dree veraltereerd
 te kuiern met mekard.

Wel hef, zeg Mans, op disse weeld
 hier ooit van heurt oreren!
 Dat manleu (en ok vrouwleu, jaô)
 wa zönde doot, zoo veur en naô
 deur gedachten en begeren!

Daôr hef jaô vrögger nums van heurt,
 't zind nijerwets flantuten!
 Ik hol my an het olde spul.
 "Begeerte" och dee flauwekul
 lap ik an miene kuten!

A'j stelt, of preuwt, of heel zwaôr vleukt,
zoo achter oet de kelle.
a'j d'r eene veur de plette slaôt,
ow hoes in brand stekt, jaô das kwaôd,
dan kom y in de helle.

Meer ik en Dieks en y ok Mans,
wy Twenters van geboorte,
wy gaôt wal, das zo klaôr as 't kan,
'n manchester en de klompe an
by Petrus deur de poorte!

xxxxxxxxxx

NEN NYEN NAÔBER!

Nen nyen naôber! Jongs 't is feest
 hier in ons Twentse land.
 Wy komt noe alle by mekaar
 en stekt 'n heerd in brand.

Wy doot dat hier in Twenteland
 naô Twents gebroek en zin.
 Wy helpt zo völle wy dat könt
 Schouten en zien gezin.

"'t Vuur anbeuten" zeg wy hier
 dat is jaô naôberplicht.
 En alle help wy met mekaar
 dat maakt 't verhuuzen licht.

Met peerd en wage brenge wy
 de boel weer op de stie.
 Kasten, steule, taôfels, 't ber',
 't komp almaôl in de rie!

Hier in dissen botterkorf
 daôr zit van alles in.
 Want honger lieden hoof ze nich
 könt hier zo an begin'n!

Wy hopt, dat y hier wèzen maj't,
da'j Twentsen aard hebt von'n.
En dat y hier ow lèven lang
met völ plezeer maj't won'n!

Wy al te höpe hebt zo'n wil,
daw ow as naôbers kriegt.
Wy nemt ow an as een van ons
hopt da'j hier lange blieuwt!

Wy nemt ow in de naôberschop
now allemaôle an.
En stekt het vuur naòr Twents gebroek
te hôpe hier noe an!

Laôt drèien now de koffiemöl,
zet de smorre an 't vuur.
De fles op taôfel, 't heurt er by.
Hoera! veur 'n nyen buur!

XXXXXX

Nen poggerd of e straft!

Nen Twentenaar dee hef van old
nen hekel an nen sufferd.
Meer wat hee glad nich zetten kan,
dat is nen poggerd. Iederman
dee lacht um zonnen blufferd.

Now was d'r nen schilder in ons dorp
dee döftig op kon snieden.
Het was nen pochhals eerste klas,
nen snoeverd! En dom as e was!
Nöms mog hem geerne lieden.

Ees mos hee 'n maôl met varf en kwast
'n lèèg schuurken op gaôn knappen.
Toovallig wassen juust den dag
de kleine ledders in beslag,
meer hee zol 't hem wa lappen.

Hee nemp de grootste ledder met,
nen hélen, hèlen langen.
Den kwam allenig meer van pas
by nen hogen gèvel. Töt an 'n vas
ko'j 'n varfpot daôr anhangen

Daôr komp nen grapjas oet het dorp
de straôte in marcheren.

Hee maakt een proötken hier en daôr,
lop eigenlijk, dat is jaô klaôr
zo'n betken te flaneren.

Hee zöt den schilder met zien kwast
dat lèège schuurken strieken.

De ledder stek zien lange snoet
daôr minstens dreekwart baôven oet,
't is groezelig um te kieken.

Den schilder har nog een gebrek;
hee sneupen duuvels geerne.

Het slikker'n zat hem in het blood,
ginne steeke was veur hem te groot,
har ze leever as ne deerne.

En onzen grapjas wös dat ok
en dech, now zak hem nemmen.
Dat bluffen van den daôren kwast
leer ik hem of, dat is jaô vast.
Dee steken zölt hem temmen.

Hee maakt 'n proötken, pris zien wark:
"Now jong, wat kön y strieken!
'k Wol dat ik zo kunstig was,
dat kwam my wisse good van pas
jaô, dat zol my wa lieken.

Lös y ne steek? Nen broenen is 't.
 Den döt ow vast geneugen.
 Too, nemt meer, pakt meer duftig an
 nen toeten vol heb ik d'r van.
 Too laôt ow toch nich neugen.

Meer jong, waôrumme heb y now
 dee lange ledder nommem?
 Ze is veur dit schuurken völ te groot,
 dee is waôrachtig haôst jaô good
 um by 'n torenspits te kommen."

"Nen andern was d'r nich," zeg hee.
 "Dissen broek wy völ by karken.
 Dat lèège wark is niks gedaôn,
 meer hoge op zonnen ledder staôn,
 dat neum ik now pas warken."

Lest harre wy 'n maôl 'n karwij
 zoo hoog wal as 'n toren.
 Gin ene dörf dat zaakje an,
 meer ik, ik lap'n 't hem jaô, man,
 veur zo iets bin ik geboren."

"Nee jong, now maak y my wat wies.
 Wat? Wol y hem dat lappen?
 Nee, nee, dat leuw ik wisse nich,
 dat kön y nich, dat dörf y nich,
 nee, nee, now maak y grappen."

"Nich dörven?" zeg y."Zöl ik nich tot baôven an gaôn klemmen?
Al was e ok nog ees zo lang,
daôr lach ik um. Ik bin nich bang,
de leste spot te nemmen."

"Jaô, praôt is niks, meer daôn, dat is hier gladdals oet e nommen.
Hier, al dee steeken bint veur ow,
as y op disse ledder now tot baôven an könt kommen."

Nen toeten vol met steeken! Keerl dat kan den schilder lieken.
Hee veult ze a in zienen tuk en wönschet zich zolf völ geluk en denkt zich as nen rieken.

"Och man, dat zit wal glad," bluft hee,
"Dee steeken hy'j verloren.
Ik lope jaô met kwast en pot tot baôven op de leste spot,
dat kan my jaô bekoren."

Strabant klemt hee de ledder op en löt de spotten kraken.
Hee zingt 'n deunke van plezeer,
likt met de tonge hen en weer,
wat zölt dee steeken smaken!

Meer as hee good en wal iets meer
 as half weg is e kommen,
 dan haôlt e heel, hèèl èven stil,
 't is net of hee nich wieder wil,
 hef hee gevaôr vernommen?

"Wat is 't? Dörf y now al nich meer?"
 klinkt'r ne stem van onder.
 "Bowisse en waôrachtig wa,
 dat laô 'k oe zeen. Daôr gaô ik a,
 veur my is niks gezonder!

Meer veur dat hee nog baôven is,
 y könt 't oe wa bedenken,
 de ledder raakt zien steunpunt kwied
 en buugt zich deur, al aôrig wied,
 geet hen en weer te zwenken.

Vief spotten möt den schilder nog,
 dan bint veur hem de steeken.
 Jammer, hee hef te vrö e pocht,
 daôr zwaait den kwast hoog deur de locht,
 y könt hem zeen verbleken.

Hoog aôwer 't schuurken zeilt e vot
 as een vrömdsoortig wezen.
 De steeken, jaô, dee gung e mis,
 meer van zien kwaôl was hee gewis
 veur good en glad genezen!

XXXXXXXXXX

Polletiek van vrogger

In vrogger tied, 't is wisse wal
 al vieftig jaôr 'eleden,
 gung 't léven d'r heel anders too.
 De leu dee kreupen 's morgens vroo
 bytieds al oet de bedden.

In 'n plätsken in oons Twenteland,
 den naam zal ik nich neumen,
 daôr zatten in 'n gemeente raôd
 een weerdig stel jaô, inderdaôd
 heel vake zacht te dreumen.

Byj 'n borrel en heel wied van hoes
 dan veulden zich dee maôte.
 Meer in den raôd, o beste leu,
 daôr war'n zee leever lui as meu.
 Daôr hadden zee gin praôte.

Mos 't er ees stemt wodd'n, here jé
 gungen zee de proeme ve'schikk'n.
 As 't jaô mos wéén, schudd'n zee van nee
 as 't nee mos wéén, sleup'n z'alle dree
 en zatten jaô te knikk'n.

Eénen leeperd zat d'r in den raôd
 meer niks nich oet de heugte.
 Hee hetten Floris en hee heel
 ne drokke harbarg in 'n perceel
 byj 't raôdhoes in de neugte.

Nen groten borrel fris oet 't vat.
 Kos'n vief cent in dee dagen.
 D'r gung dan ook wat ummestaân
 want 't glas dat wör good vol'edaân.
 Byj Floris ko'j nich klaag'n.

Wanneer den raôd ve'gaderd har
 en meu was van 't knikk'n.
 Dan gung 't hele stel in koor
 met Floris met, 't is wisse waôr,
 by 'n borrel zich ve'kwikk'n.

Now zol d'r ees 'n gewichtig punt
 in 'n raôd op taôfel komm'n.
 Den Floris zat in zak en as
 ('t veurstel kwam em good van pas;
 en mos wodd'n an 'enomm'n).

Meer och, dee leden van den raôd,
 dat wassen grote kinder.
 Gin duvel kon y d'r op an
 Zee snapp'n d'r vaak weinig van.
 Meer dat deu eer gin hinder.

Wat dee now Floris? Daags te veur
 probeer'n hee ze te temm'n.
 Trakteer'n duftig "Klaôren mét",
 en sprak: now leu good op 'elet
 a'j mor'n in 'n raôd möt stemm'n.

Y schud' nich nee, heur y dat now.
 En zit ok nich te doezel'n.
 Y stemt er allemaôle veur.
 Zo geet 't er glad in één maôl deur.
 Dan gaôt veur mien part soezel'n.

Now Floris, heur wiej weet er van,
 y könt op oons wal rekk'n.
 Schenk nog meer ees nen "klaôren" in
 dan krieg y mor'n vast oew zin",
 zo zatten zee te kwekk'n.

Meer Floris was nog nich geröst.
 Hee ként toch ziene klanten.
 Zee weet er mor'n niks meer van
 of 't jaô of nee is, wat 'n span
 ze weet jaô nich van wanten.

Den leeperd kent precies zien leu
 wil daôrum niks riskeer'n.
 Stiekum hef e iets oet 'edacht
 en zeg, terwiel e stilkes lacht:
 Ik zal 't eer wal ees leer'n.

Hee geet vlak veur de taôfel staôn
 en schreewt as Cocadoris:
 "A'j mor'n nich weet van jaô of nee
 dan roop y harre, alle dree:
 Ik stemme net as Floris!"

Midwinter.

Midwintersnacht! 't Is duuster nog,
schaôpheuders ligt te waken.
Dat 't duuster is döt eer verdreet,
ze wocht dat 'n morgen kommen geet,
de zun weer lecht zal maken.

Op ees, heremientied wa's dat?
Ze könt gin woord meer kikken.
Den helen hemmel vuur en glood,
Mien God! 't Lik wa nen brand heel groot!
Bo foöi, wat is dat schrikken.

Now kump het neuger by de grond,
ze heurt ok zaêgkes zingen.
De groezels gaôt eer langs de hoed,
könt nich meer veur of achteroet,
wèt nich wat te beginnen.

Dan komt er en'glen op eer of,
in hele lange riegen.
"Brengt ere an het Goddelijk Kind
as y van goede wille zint,
dan zöl y vrède kriegen.

Gaôt zeukan naôr 'n heel klein wicht",
röp 'n engel oet de heugte.
"Op stroô lig in nen beestenstal
den Heer en God van het Heelal,
hier kot by in de neugte."

Ze vindt Hem, valt voort op de knee,
en voôlt de handen samen.
Ze vraôgt niks, meer ze bidt, geleuft.
Gêwt ons 'n veurbeeld. Hoo bedreufd
mör wy ons toch wa schamen.

Ol' jaôrs aôvend.

De klokke tikt. De wiezers dreîit
van 't jaôr de leste ronde.
Veer en viefzig, och den blood,
den is op starven naô al dood
en wy staôt an zien sponde.

Wat bracht het ons, dit aôle jaôr,
meest goo- of slechte dagen?
Ne brulfte of begrafenis,
plezeer of was 't ok drövenis,
was 't priezen of was 't klagen?

Och leu, het was van alles wat,
krek zo zich dat beheurde.
Zön en règen, 't is jaô wis,
dat beide veur ons neudig is.
't Was good zo as 't gebeurde.

Wy Tukkers, nee wy priest nich gauw,
doot leëwer fitten, klagen.
Meer 'k zeg ow: klaagt nen boer nich meer
en vrög ok de pastoor nich meer,
dan pas zint 't slechte dagen.

En now begin wy weer op ny,
met 'n vol jaôr veur de böste.
Wy warkt al wat 't halen kan,
wy klaagt ok röstig meer vedan,
meer.....èt toch dikke wöste.

"Krantenleu" Veur 't ol jaôrsleed
 kreeg ik van ow meer zoo
 nen dank-breef en 'n heel mooi book
 present, veur niks, kedoo!

By zoiets zeg nen Tukker dan:
 (hee is dat zo gewoon)
 "Dat was jaô now nich neudig west,
 dat ha'j nich mötten doon!"

Meer leuwt den Tukker nich, zeg 'k ow.
 Hee meent daôr juust num's van!
 Heel stiekum is e d'r bliede met,
 daôr kön y van op an!

Meer toch nich um dat book alleen
 is 't dat ik bliede bin.
 Meer dat völ leu de Twentse spraôk
 mooi vindt, da's mie naôr 't zin!

Jaâc "Twentse Krant" gaôt zo meer deur.
 Wind-eier leg dat nich.
 Plaats röstig ied're wekke 'n keer
 een mooi plat-Twents gedich!

XXXXXXXXXXXX

januari 1959

Paôsen.

Straôlend met zien hele wezen
 is Christus oet den dood verrezen.
 Hee gaf ons hierdeur 't lèven weer,
 dat döt ons al'maôl völ plezeer.

Alleluja!

Was God dit nich veur ons begonnen,
 har Zien verstand dit nich verzonden,
 dan was elkeen van ons nen blood,
 want strarven was dan: eeuwig dood.

Alleluja!

Christus dee is of gaôn dalen,
 um oet de duusternis te halen
 de vrommen, storven in 't begin.
 Hee bracht ze alle 'n Hemmel in

Alleluja!

Doot lös de poort, y helse machten,
 ow'n buut dee zal nich langer wachten
 Den Heer hef ze d'r oet e haald
 en met Zien kruus vlotweg betaald.

Alleluja'

Maria gaf ons 't Goddelijk wezen.
 Meer now Hee warkelijk is verrezen
 is Hee pas mooi as zunneschien,
 onstarvelijk en zonder pien.

Alleluja!

Magdalena jammert klachten.
 't Graf is leug, toch blif ze wachten.
 As nen warkman zo verkleed
 troost Christus eer in 't grote leed

Alleluja!

Naôr Emmaus gung'n met weinig weurde
 twee manleu, dreuvig um 't gebeurde.
 En Christus kwam. Zee kent Hem nich.
 Hee leek wa vrömd op 't eerst gezich.

Alleluja!

Veur onze zönde an 't kruus e slagen,
 (het was de jödden een welbehagen)
 het Paôslam dat hier was e slacht,
 dat hef ons juust de oetkomst bracht.

Alleluja!

Laôt wy ons toch in alle tieden
 met onze moder Gods verblieden.
 Um 'n strèk den Judas oet hef haald
 en deur de jödden wur' betaald.

Alleluja!

Naô vieftig dagen kwam van baôven
 as vuur en vlammen oet nen aôven
 den heil'gen Geest. 'n Apostelstoet
 dee trok toen alle kanten oet.

Alleluja!

Mien aôle hoes!

Mien aôle hoes! Now mus dow vot!
Ze smiet dy van de bene.
Meer dan tweehonderdvieftig jaôr
hes dow de Marktstraôt zene.

Wat hes dow al nich met e maakt.
Wat hes dow al belèèwd?
Gin wonder, dat by harre wind
dien ribbenkaste bëèwt.

Dow zag's Kozakken veur de deur,
Napoleons soldaôten.
Vervolging en van kriegslawaai,
daôrover kas dow praôten.

De aôle pöste, dee dy stut',
dee könt 'r van gewaôgen,
dat stiekum tussen dienen muur
de Mis wör op e draôgen.

Dow hes belèèwd de grootheid van
ons mooie kleine plèètske.
Met huuze deftig en veurnaam
in straôt of an 'n pädke.

Dow zag's wat in en oet is gaôn
deur d'aôle haôlten poorte.
't Was boer en burger, meer ok leu
heel deftig van geboorte.

Den mooien aôlen toren hier,
den zag's dow ok verdwienen.
't Was arg, want dienen wönner leup
er har op um te grienен.

Hee was 'n enigst'n in 'n Raôd
dee "teggen" durfde stemmen.
Meer de ofgunst en de jalosie,
dee wassen nich te temmen.

Den Drost van Twent en zien kasteel,
dee zag's dow glad vergaôn.
De tirannie van dissen man,
niks bleef er van bestaôn.

Latiense school, 't Leprozenhoes,
ze stonnen hoog in ere.
't Kapelken an den Wilgendiek,
dat zag's dow toch zo geerne.

Eens zat nen man an diene deur,
hee zag zo echt armeudig.
En kreeg too van de vrouw oet 't hoes
wat ètte, hee har 't neudig.

Gods zègen röste op dit hoes
en leu, dee hier mögt huzen!
Dee wörde sprak den vrommen man
en maakte too twee kruzen.

Hee trok weer vot, naôr 't Munsterland,
hee kon 't hier nich haôlen.
Het was nen Bisschop, jaô 't is waôr,
't was Berenken van Gaôlen.

Woo völ families hes dow nich
van ons zeen gaôn en kommen?
Gin'n vrömden was zo slim of glad
dee 't ons hef of e nommen.

Ok ik heb meer dan zestig jaôr
onder dien dak versletten.
'k Belèèwde er vol leef en leed,
da'k nimmer zal vergetten.

Mien kinderjaôren sleet ik jaô
onder dien aôle pannen.
Op 'n zolder met zien duustre heuke
ko'j oe zo mooi verbannen.

Achter den schosteen, groot en scheef,
by deuzen en by pakken,
daôr zat den zwatten Pieterman
Klaôsmännekés te bakken.

Ok later, heel mien lèven deur,
met vrouw en al de kinder,
hes dow my altied trouw e deend,
dien lèeftied was gin hinder.

Al lekk'in wal ees vaak 't dak
of ne kapotte götte,
of was 'n zolder wal ees zwak
en brak ie haôst de bötte,

ik nem dy dat nich kwaôlik, nee,
ik zal dy niks verwieten.
Dow hes gin schold, want dow bis aôld,
meer 't kan my wal ees spieten.

Dow hes gebrèkken, 'k weet jaô wa
en zal 't ok nich ontkennen.
Meer das dow now verdwienen gees,
zal ik daôr ooit an wennen?

Het geet dy net as aôle leu:
op 't leste by versletten.
Meer 't aôle brengt weer 't nye voort,
dat mör wy nich vergetten.

En 't döt mien harte toch zoo good,
dat diene aôle pöste
den gèvel weer versieren zòlt;
het gef my vreeê en röste.

Kiek, zo geet toch nich alles vot
van was dow ees bis west.
Verni'jd, verjongd koms dow straks weer
en dös dan weer dien best.

En now heb ik nog enen wuns,
dat ok Gods zegen röste
op de bewoners en ok op
het hoes met d'aôle pöste!

xxxxxxxxxx

maart 1956

Bloos Gedachtenis....

O, zaôligen tied.

Now veurby - jaôrenwied,
too wy zwörven langs busche en bekke!
Ginne danne zo lank,
gin'n kateker zo slank
of ze zaggen ons komm'n, elke wekke.

As onder nen bôôm
heel stille en vrôôm
mien'n makker zien vâ lag te slaôpen,
sprong, zonder verlof
ôver de hegge van 'n hof
mien maôt, met nen springstok as waôpen.

Dan gung 't in de gank
ôver 'n moorbekkenkamp.
Naôr de dannen achter 't klootschetersveld.
Nargens mooier as daôr
scheen de zunne zo klaôr
ôver beume en busche en belt.

As ne kreeje heel hoog,
nen kateker op 'n toog,
zo vry was ons lèven op de hei.
Daôr ku'j rollen in 't zand
as nen toffel op 't land
en spring'n as 'n kalf in de wei.

Van ons stel: vief man groot,
zint verscheiden a dood
en zint now in 't land van de geesten.
Meer wy met ons bei
zwarft nog vaak op de hei,
dat doo wy nog altied am leefsten.

Zoo nemp 't lèven zien loop.
Veur gin geld is 't te koop
het plezeer van de kinderjaôren.
Wa'j aôverholt is
bloos gedachtenis,
meer ok dat kan nog lange bekoren!

XXXXXXXXX

Voorjaar 1959

Nen harden slag
 Op 'n laten dag
 En vot was allen aôm.
 De loch wör gries
 Zo'k 't paradies
 Ineens now binnengaôn?

Ik heur ne stem
 dee is van Hem
 Jong, bin y wa tevrean?
 't Moois dat kwam
 Dat nam y an
 Ko'j now ðk dankbaar wean?

Wa'j met my doot
 Dat vin ik goed
 Daôr bin ik bliede met.
 In allens veul ik Diene krach
 Dee stut my jaô by dag en nach
 Wis my den rechten tred.